

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 13 października 2015 r.

Poz. 3583

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.271.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 7 października 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515) stwierdzam nieważność uchwały Nr VIII/62/2015 Rady Miejskiej w Pasymiu z dnia 31 sierpnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego półwyspu Ostrów w obrębie geodezyjnym Pasym - w części § 8 ust. 2 i § 13 ust. 6 pkt 3.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Pasymiu uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego półwyspu Ostrów w obrębie geodezyjnym Pasym.

W treści § 8 określającego zasady ochrony dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz dóbr kultury w ust. 2 uchwała stanowi, iż na terenach stanowisk archeologicznych, realizacja wszelkich inwestycji wymaga przeprowadzenia wyprzedzających, sondażowych badań archeologicznych.

Przedmiotowy zapis jest niezgodny z prawem

Sprawy związane z realizacją robót budowlanych, robót ziemnych lub dokonywaniem zmian dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki, uregulowane zostały w art. 31 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r., poz. 1446 z późn. zm.).

W związku z tym, jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym związanym z zabytkiem lub innymi obiektami zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny, należy pojmować jako modyfikację materii aktu wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21.09.2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14.10. 1999r. sygn. II SA/Wr 1179/98).

Natomiast w § 13 ust. 6 pkt 3 uchwała stanowi, iż lokalizacja stacji transformatorowych w miejscach innych niż wymagane na rysunku planu nie wymaga zmiany planu, zgodnie z § 6.

Przedmiotowy zapis stanowi naruszenie zasad sporządzania planu wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015r., poz. 199 z późn. zm.), który stanowi, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Podkreślić należy, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć. Plan ten w części

zapisów wskazanych powyżej, nie wypełnia podstawowych wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. Według ustaleń, dopuszczono lokalizację stacji transformatorowych w miejscach innych niż wymagane na rysunku planu, co nie wymaga zmiany planu, zgodnie z § 6. Należy zatem stwierdzić, że wskazane ustalenia planu są nieczytelne i mogą oznaczać niedopuszczalne przemieszczenie różnych funkcji na tym terenie oraz prowadzić do sytuacji nierozgraniczania terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Mając na uwadze funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m. in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznacznie określić przeznaczenia terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i nie budzący wątpliwości interpretacyjnych (wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

W związku z powyższym, rozstrzygnięto jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Marian Podziewski